

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Pesbytero. 80.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ βάρους, μέλλειν ἔσθαι, καὶ ἀφ' ἑ
 τοῦ γὰρ πνεύματος μόνω λογιστὸν εἶ-
 κειν. νῦν κεν γὰρ καὶ παρὴν τὸ κύριος
 τῆς πνευματικῆς ἔχει ἡ ψυχὴ. τότε
 δὲ δοχεῖα μάλλον ἔσται τῆ πνεύματος.
 ἔστι γὰρ μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ
 πνευματικὴ ἔσται, ἀπαντα κατὰ τὰς
 κρίσεις νόμους ἀναπραθομένη. εἰ δὲ
 αὐτὴ τῆς σαρκῶν τῆς ἀμαρτωλῶν
 ζητήσεως, φησὶν ὅτι ἡ χεῖρ πῦρ
 ὡς ἔσται ἐκδοχίον κούφα ἔσται καὶ
 ἀγέμια, ἢ ὅτι ὑπὸ πυρὸς βασανι-
 σθήσεται μὲν, οὐκ ἀναλαθθήσεται. ἢ
 ὅτι καὶ ἐβελήσωσιν ἀμαρτεῖν, ἔδωκ' ἵ-
 σονται.

Τῷ αὐτῷ. οη.

Ἐπειδὴ τὸ εἰρημῶν ὡς τὰ ἀοι-
 δίμους ἰσὺς μαθεῖν ἠγέλῃσας, βασιλεὺς
 ἡμεῖς ἐν μοιζώνοις, οἱ μὲν ὅτι ἐπειδὴ οἱ
 μοιζῶνται, ἢ τραπωπικὰ τὰ γυμνα-
 σίον, ἢ βαρβαρικά εἶδη, ἢ λη-
 στικὰ συγκροτήματα, τοιούτων π
 εἰρημῶν, ἢ ὡς τραπωπικῶν νομίμων
 ἐπισημοῦν, ἢ ὡς βαρβαρικῶν ἀνδρείων
 ἐκρέστων, ἢ ὡς ληστικῶν φόβον ἐν-
 πύου, καὶ ἐκάλυτον, τοῖς αὐτῶν χεῖρας
 τρόποις, εἰ δὲ μή ἐπέβητο, εἰς τῆς
 νόμων σαγήνην συνέχρειον.

Παλλαδίῳ. οθ.

Ἐπειδὴ ἔτ' εἰδέναι χρεῖν, ἀλλὰ
 τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἀπὸ πύου μῶν δό-
 ξης, ὡς πύου ἀνομιῶν δικαίως ποιῆν. βύ-
 λουμά σε, καὶ τοῦτο κετορῶσαι, τὸ
 τῆς ἀληθείας μάλλον, ἢ τῆς δόξης
 ἐφίεσθαι. εἰ δὲ μεθύων νῦν τῷ τῆς φι-
 λοδοξίας πάθει δυσχεραίνεις, εὐδιδ' ὅτι
 σωφρονήσας χρεῖν εἶση.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. πα.

Φασὶ πῖνες ὡς ἰκπῆλατον σαυτὸν
 πᾶσι τοῖς ἀγχοῖς καὶ ἀμελευθεροῖς πᾶ-

bera futura sunt, altera, quia diuino dun-
 taxat spiritui cessura sunt. Nunc enim,
 quamuis ipse adsit, eorum tamen, quæ ge-
 runtur, arbitrium anima obtinet. Tunc
 autem spiritus potius vasa & conceptacu-
 la erunt. Neque enim ipsa solum, verum
 etiam anima spiritualis erit, ut pote cuncta
 ex illius legibus & præscriptis agēs. Quod
 si quis de peccatorum corporibus quærat,
 illud dicemus, quod iuxta priorem expo-
 sitionem leuia & ætherea erunt, vel quia
 ab igne quidem excruciantur, sed non
 absumuntur: vel quia, etiam si peccare ve-
 lint, minimè poterunt.

Eidem. 78.

Quoniam id quod ab illustri Iobo di-
 ctum est, Rex erā inter monozonos, quid
 significet, intelligere cupis, accipe quid
 sentiam. Quoniā enim monozoni vel mi-
 litares ordines, vel barbaricas turmas, vel
 denique prædonum agmina significant,
 huiusmodi quiddā his eum verbis voluisse
 existimo: Aut ut militibus legitime impe-
 rabam: aut ut barbaros strenuè supera-
 bam: aut, ut latronibus metu iniiciebam,
 eosque, ne moribus suis vterentur, prohi-
 bebam: aut si minùs obtemperabant, in
 legum retia eos includebam.

Palladio. 79.

Quandoquidem, ut audio, non ut scias,
 sed ut gloriam ex scientiā captes, studio-
 rū laboribus incumbere videris, hoc quo-
 que abs te præstari volo, ut veritatis potiùs,
 quàm gloriæ desiderio tenearis. Quod si
 nunc ambitionis affectu temulentus, hac
 oratione offenderis, non tamen dubito,
 quin ubi ad meliorem mentem redieris,
 gratiam mihi sis habiturus.

Zosimo Presbytero. 80.

Aiunt nonnulli te animo ita constitutū
 esse, ut fœdis omnibus, atque ingenuo ho-

mine indignis affectibus pateas, ac contra ad honestos & ingennos aditus omnes clausos teneas: non errore aliquo ac circumventionem illos libenter amplectens, hos autem propulsans, verum iudicio atque animi decreto, & quia nihil boni efficere velis. Quod etiam fit, ut difficilis tibi sit ad bonum propensio atque impetus, non enim dicam reditus. Neque enim te unquam recte quicquam aut deliberasse, aut egisse affirmant. Illud igitur tecum cogitans, quod senectute iam longe progressus, breui proculdubio vitam cum morte commutabis, tandem aliquando corpore satiatum a vitiis abssiste.

Eidem. 81.

Haud miror, te, cum in aliis omnibus rebus infcitia labores, in hac quoque imperitiam tuam demonstrasse. Nam contra illud me in admirationem rapuisset, si cum in aliis omnibus errore laboreris, in hac re minimè aberrasses. Ac quidē fœdos & obscenos affectus per te ipse nosti, nec de his sermonem habere oportet. Quoniam autem probos & humanos ignoras, hos tibi exponam. Sunt autem hi, humanitas, misericordia, placabilitas, aliâque id genus. Quod si hoc te conturbat, quod eos affectus appellarim, huius quoque rei testes fide dignos præbebo. Quamquam te quidē, fat scio, a me dicentur, intellectu minimè assequeris, ut pote qui imperitiæ alumnus sis: dicam tamē nihilo fecius. Orator igitur Demosthenes, totius Græciæ caput, de Philippo verba faciens, cum rogaretur, ut Olynthios captivos dono daret, his verbis usus est: Ita ut Philippus affectu aliquo duceretur, ac beneficium daret. Iosephus autem, vir eruditionis & eloquentiæ nomine clarissimus, de factiosis, qui in Hierosolymitanæ urbis expugnatione vigerunt, scribēs, ita locutus est: Cum effera & implacabilis natura crudelitatis studium & exercitationem insuper assumpserit, duplici ex parte ad eam misericordiam, ac probam & humano affectui, aditus

θεσι καταπίσας, τοῖς χειρῶν ἢ ἐλευθεροῖσι ἄβαστον πάντη διατιρεῖς. οὐκ ἀπάτη ἢ ψευδολογομοίς, ἐκείνα μὲν ἀσμείζων, ταῦτ' ἀπαυδόμενος. ἀλλὰ κρίσει καὶ βελήσει, καὶ τῷ μηδὲν ὀρθὸν ἐθέλειν διαπραΰνεσθαι. διὸ καὶ δυσκολός ἐστι σοὶ ἢ ὅτι τὰ χαλά ὀμίη. ἔ γάρ ἂν εἴποιμι ἐπαύοδος. ἐδεπώποτε γάρ σε λήγσιν ὀρθῶς ἔπε βεβηλευσθαι, ἔπε πεπραχέναι ἐπιούσας τοίνυν ὡς εἰς βαθὺ λοιπὸν γῆρας ἐλαύνωι, προσδύλον ἔχεις τὸν θάνατον. καὶ ὅτι τὰ χειρὶ κόρον λαβών τῷ κερκῶν σπύγηθι.

Τῷ αὐτῷ. πα.

Οὐ θαυμάζω εἰ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀπασι ἀπαυδευτός ἂν, καὶ τοῦτο ἢ ἀμαθίαν πῶς σουτῷ ἐπέδειξω. ἀλλὰ τότε ἂν ἐθαύμασα, εἰ ἐν τοῖς ἄλλοις πλάων, ἐν τίτῳ ἔδύμαρτες. τὰ μὲν οὐδ' αἰχρὰ παθησάσα σπὸ σουτῷ, καὶ οὐδὲν δ' αἰ λόγων. ἐπειδὴ δὲ τὰ χειρῶν καὶ φιλιάνθρωπα ἀγνοεῖς, ταῦτα φράσω. εἰσὶ δὲ ἔλεος, φιλιάνθρωπα, εὐκτατος, εὐκέρεια, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τῶν ἀδελφῶν. εἰ δὲ σε ταραχῆν τὸ καὶ ταῦτα παθὴ λέγεσθαι, καὶ ἐγκλητῆς, καὶ μάρτυρας τέττα ἀξιόπιστος ἀνδρας παρέξομαι. οἶδα μὲν οὐδ' ὅτι αὐτὸς οὐ ψευδοχολυθῆσαι τοῖς λεγομένοις, ἀτε ἀπαυδουσίας τυγχάναν ἠέμεμα, ὅμως δ' οὐδ' αὐτὸς ἐρῶ. Δημοθένης μὲν οὐδ' ὀρίτωρ, τὸ τῆς ἑλλάδος κεφάλαιον φέρε ἢ Φιλίππου λέγων, ὅτι παρεκαλέετο δύναι τοὺς ὀλυνθίους ἀρχμαλώτας, ἔφη. ὡσεὶ τὸν Φιλίππου παθῆναι, καὶ δύναι πῶς χεῖν. Ἰάσηπος δὲ ἀνὴρ ὅτι παιδευσθὴ καὶ εἰδήσει λόγων ἐπισημίματος, φέρε τῶν σασιατῶν τῶν ἐν τῇ ἀλώσει τῆς ἑρυσταλήμ ἀκμασάντων χεράφωι ἔφη, ὅτι τῶν ἀπίθασος καὶ ἀμείλικτος φύσις ἀσκησιν ἢ εἰς τὸ ἀνήμερον πωρολάσθαι, διχόθεν ἄβαστος, καὶ ἀπρόσιτος οἴκτω γίνεται.